

eixen, etc.; las lleys no poden esser dictadas ab caràcter uniforme; las lleys deuen tenir caràcter regional si *s vol que tinguin vida. En aquet sentit s' han inclinat els més eminents legisladors de tots els temps y aixis ho entengueren els romans.

En la esfera del dret constituït la divisió que 'm sembla més important, atesa la qüestió qu* exposo es líi de costums *segons lley^ fora lley, y contra lley*. Deuen admetres totas? En Y ordre de prelació que déu establirse entre la líey y la costum ¿quina ocupará el primer lloch?

En quant á la costum *segons lley* no hi ha que dir res. Sí la lley T ha sancionada expressament donantli caràcter y forsa de verdadera lley admetentla, va de parella ab la *Vi^y* mateixa. En quant íl la costum/iii/'a//^3'tamtié. s\acjmet pels autors^ mes posantla *Í* se^on terme ó sigui després de la Hey, tota vegada que. déu habet'ü de servir de suplement. En lo que hi ha discrepancia es en admetrer la costum *contra lley*. Autors hi ha que l'"admeteñ eh absolut, altres que V admeten en determinats cassos, altres que no l' admeten.

Realment admetre en absolut la costum *contra lley* sense salvetat, no es acceptable haix cap punt de vista. Si alguna autoritat se vol que tingui la lley, ha de buscarse precisament en que no, pugui csser conradita. Sols en un cas podria esser admesa aquesta costum y es quant tingui son fonament en un dret natural, ilegislable en principi.

Aqui ^s pot fer una distinció en disposicions de caràcter administratiu; de ennícter civil (incluínllii Jas lleys mercantils y las de procedimeuQ, y disposicions de caràcter penal.

En termes generals pot dirse que les primeras son las que més fàcilment podrían donar cabuda íl la costum ¿:t?//í^ra Uey^ ja que donadas las moltas qüestions que á cada mo-